

SBÍRKA ZÁKONŮ

ČESKÁ REPUBLIKA

Částka 88

Rozeslána dne 10. července 2001

Cena Kč 29,70

O B S A H:

234. Nařízení vlády, kterým se stanoví technické požadavky na rekreační plavidla a jejich některé části
235. Vyhláška Ministerstva dopravy a spojů, kterou se stanoví podrobnosti o výpočtu a úhradě prokazatelné ztráty z poskytování univerzální služby držitelem telekomunikační licence
236. Nález Ústavního soudu ze dne 20. února 2001 ve věci návrhu na zrušení části ustanovení § 46 odst. 4 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii

Opatření ústředních orgánů

26. Opatření Českého statistického úřadu k aktualizaci Klasifikace územních statistických jednotek – CZ-NUTS
-

234

NAŘÍZENÍ VLÁDY

ze dne 30. května 2001,

kterým se stanoví technické požadavky na rekreační plavidla a jejich některé části

Vláda nařizuje podle ustanovení § 22 zákona č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky a o změně a doplnění některých zákonů, ve znění zákona č. 71/2000 Sb., (dále jen „zákon“) k provedení § 11 odst. 2, § 12 odst. 1 a 4 a § 13 odst. 2 a 4 zákona:

§ 1

Tímto nařízením se v souladu s právem Evropských společenství¹⁾ stanoví technické požadavky na rekreační plavidla a jejich některé části.

§ 2

Úvodní ustanovení

(1) Pro účely tohoto nařízení se rozumí

a) rekreačním plavidlem

1. rekreační jachta²⁾ s délkou trupu od 2,5 metru do 24 metrů, nebo
2. malé plavidlo³⁾ nebo jiná loď³⁾ s délkou trupu od 2,5 metru do 24 metrů,

měřenou podle příslušných harmonizovaných českých technických norem, bez ohledu na druh pohonu, určené pro sportovní nebo rekreační účely,

b) částečně zhotoveným rekreačním plavidlem dokončené lodní těleso rekreačního plavidla nebo stavebnice rekreačního plavidla,

c) vybranými částmi rekreačního plavidla zařízení pro zamezení startu vestavěného motoru, přívěsného motoru nebo zatíženého přívěsného motoru, kormidelní zařízení, palivová nádrž, palivová hadice, průlez a boční okno,

(dále jen „stanovené výrobky“).

(2) Pro účely tohoto nařízení se dále rozumí základními technickými požadavky na stanovené výrobky požadavky na jejich konstrukci a provedení z hlediska bezpečnosti, ochrany zdraví a životního prostředí.

§ 3

Toto nařízení se vztahuje na stanovené výrobky s výjimkou rekreačních plavidel určených výhradně pro závodění a jako takových výrobcem označených, kanoí, kajaků, veslových člunů, šlapadel, oplachtěných nebo motorových prken, vodních skútrů a obdobných plavidel s motorovým pohonem, historických plavidel a jejich kopií, pokud byly jako kopie historických plavidel označeny výrobcem, byly konstruovány před rokem 1950 a byly vyrobeny převážně ze shodných materiálů použitých na historických plavidlech, zkušebních plavidel následně neuvedených na trh, plavidel vyrobených pro vlastní potřebu neuvedených na trh do 5 let od jejich zhotovení, plavidel speciálně určených pro přepravu osob, uskutečňovanou v rámci podnikání, při současném obsazení vlastní posádkou, ponorných plavidel, vznášedlových lodí a lodí s nosnými křídly.

§ 4

Základní technické požadavky na stanovené výrobky

Stanovené výrobky musí splňovat základní technické požadavky uvedené v příloze č. 1 k tomuto nařízení. Pokud jsou základní technické požadavky konkretizovány harmonizovanými českými technickými normami (§ 4a odst. 1 zákona) nebo zahraničními technickými normami přejímajícími v členských státech Evropské unie harmonizovanou evropskou normu a vlastnosti stanovených výrobků jsou s nimi v souladu, má se za to, že jsou tyto základní technické požadavky splněny.

§ 5

Podmínky uvádění stanovených výrobků na trh

Stanovené výrobky mohou být uvedeny na trh pouze pro použití odpovídající jejich určenému účelu, pokud neohrozí bezpečnost a zdraví osob, majetek a životní prostředí a pokud u nich výrobce nebo dovozce uplatnil příslušné postupy posuzování shody s technickými požadavky na stanovené výrobky (dále jen „po-

¹⁾ Směrnice 94/25/ES Evropského parlamentu a Rady ze dne 16. června 1994 o sblížení zákonů, jiných právních předpisů a správních opatření členských států týkajících se rekreačních plavidel.

²⁾ Zákon č. 61/2000 Sb., o námořní plavbě.

³⁾ Zákon č. 114/1995 Sb., o vnitrozemské plavbě, ve znění zákona č. 358/1999 Sb.

stupy posuzování shody“) podle § 6 a vydal o tom prohlášení o shodě podle § 9.

§ 6

Postupy posuzování shody

(1) Pro konstrukční kategorii A – oceánská a konstrukční kategorii B – mořská, definovanou v příloze č. 1 k tomuto nařízení, rekreačního plavidla

- a) o délce trupu do 12 metrů se stanoví postup posuzování shody uvedený v příloze č. 3 k tomuto nařízení – vnitřní kontrola výroby a zkoušky,
- b) o délce trupu od 12 metrů včetně do 24 metrů včetně se stanoví
 1. postup posuzování shody uvedený v příloze č. 4 k tomuto nařízení – přezkoušení typu, doplněný postupem posuzování shody typu uvedeným v příloze č. 5 k tomuto nařízení – shoda s typem,
 2. postup posuzování shody uvedený v příloze č. 4 k tomuto nařízení – přezkoušení typu doplněný postupem posuzování shody – uvedeným v příloze č. 6 k tomuto nařízení – zabezpečování jakosti výroby,
 3. postup posuzování shody uvedený v příloze č. 4 k tomuto nařízení – přezkoušení typu doplněný postupem posuzování shody uvedeným v příloze č. 7 k tomuto nařízení – ověřování výrobku,
 4. postup posuzování shody uvedený v příloze č. 8 k tomuto nařízení – ověřování jednotlivých výrobků, nebo
 5. postup posuzování shody uvedený v příloze č. 9 k tomuto nařízení – komplexní zabezpečování jakosti.

(2) Pro konstrukční kategorii C – příbřežní, definovanou v příloze č. 1 k tomuto nařízení, rekreačního plavidla

- a) o délce trupu do 12 metrů se stanoví
 1. postup posuzování shody uvedený v příloze č. 2 k tomuto nařízení – vnitřní kontrola výroby, jsou-li při stavbě rekreačního plavidla dodrženy harmonizované české technické normy podle § 4a odst. 1 zákona, které upravují požadavky obsažené v bodech 3.2 a 3.3 přílohy č. 1 k tomuto nařízení, nebo
 2. postup posuzování shody uvedený v příloze č. 3 k tomuto nařízení – vnitřní kontrola výroby a zkoušky, nejsou-li při stavbě rekreačního plavidla dodrženy harmonizované české technické

normy, které upravují požadavky obsažené v bodech 3.2 a 3.3 přílohy č. 1 k tomuto nařízení,

- b) o délce trupu od 12 metrů včetně do 24 metrů včetně se stanoví postupy posuzování shody uvedené v odstavci 1 písm. b).

(3) Pro konstrukční kategorii D – chráněných vod, definovanou v příloze č. 1 k tomuto nařízení, se stanoví postup posuzování shody uvedený v příloze č. 2 k tomuto nařízení – vnitřní kontrola výroby.

(4) U vybraných částí rekreačního plavidla se stanoví postup posuzování shody uvedený v odstavci 1 písm. b).

(5) Ke stanovenému výrobku vydá výrobce nebo dovozce prohlášení o shodě podle § 9 a umístí na něj českou značku shody CCZ podle zvláštního právního předpisu,⁴⁾ vedle které vyznačí rok posouzení shody. Česká značka shody CCZ se umístí na štítku výrobce podle bodu 2.2 přílohy č. 1 k tomuto nařízení.

(6) Pokud tak stanoví mezinárodní smlouva, kterou je Česká republika vázána a která byla vyhlášena ve Sbírce mezinárodních smluv, výrobce nebo dovozce namísto vydání prohlášení o shodě umístí v souladu s § 13 zákona na stanovený výrobek značku shody CE podle zvláštního právního předpisu,⁵⁾ vedle které vyznačí rok posouzení shody, byl-li na stanovený výrobek uplatněn příslušný postup posuzování shody. V případě označení výrobku označením CE nesmí být stanovený výrobek současně označen českou značkou shody podle odstavce 5. Označení CE se umístí na štítku výrobce podle bodu 2.2 přílohy č. 1 k tomuto nařízení.

(7) Podléhají-li stanovené výrobky uvedené v § 2 též ustanovení jiných nařízení vlády, která se týkají jiných hledisek a rovněž stanovují povinnost vydat prohlášení o shodě nebo umístit na výrobek českou značku shody nebo označení CE, pak vyjadřuje prohlášení o shodě nebo česká značka shody anebo označení CE shodu též s ustanoveními těchto jiných nařízení vlády.

§ 7

Doklady o použitém postupu posuzování shody podle § 13 odst. 8 zákona obsahují

- a) technickou dokumentaci uvedenou v příloze č. 10 k tomuto nařízení,
- b) dokumenty a nálezy vydané při posuzování shody autorizovanou osobou.

⁴⁾ Nařízení vlády č. 179/1997 Sb., kterým se stanoví grafická podoba české značky shody, její provedení a umístění na výrobku.

⁵⁾ Nařízení vlády č. 291/2000 Sb., kterým se stanoví grafická podoba označení CE.

§ 8

Pro posuzování shody stanovených výrobků může být udělena autorizace podle § 11 zákona pouze právnické osobě, která splňuje nezbytné podmínky podle § 11 odst. 2 zákona a minimální požadavky uvedené v příloze č. 11 k tomuto nařízení.

§ 9

Náležitosti prohlášení o shodě

Prohlášení o shodě pro stanovené výrobky se vypracovává v českém jazyce, případně i v dalších jazycích, má písemnou formu a obsahuje tyto náležitosti:

- a) identifikační údaje o výrobcí nebo dovozci, který prohlášení o shodě vydává, (jméno a příjmení, popřípadě obchodní firma, trvalý pobyt, místo podnikání a identifikační číslo fyzické osoby nebo obchodní firma nebo název, sídlo a identifikační číslo právnické osoby),
- b) identifikační údaje o stanoveném výrobku (název, typ, série, výrobní číslo, rok výroby), obchodní firma nebo název anebo jméno a příjmení výrobce, u dovážených stanovených výrobků identifikační údaje o dovozci,
- c) popis a funkce stanoveného výrobku (určený účel použití), další údaje nutné k bezpečnému užívání stanoveného výrobku v souladu s určeným účelem použití,
- d) seznam technických norem (harmonizované české technické normy a české technické normy podle § 4 a 4a zákona) a technických předpisů (§ 3 zákona) použitých při posuzování shody stanoveného výrobku,
- e) údaje o zvoleném postupu posuzování shody stanoveného výrobku,
- f) pokud se na posuzování shody stanoveného výrobku podílí autorizovaná osoba, identifikační údaje o této osobě (obchodní firma, sídlo a identifikační číslo právnické osoby) a číslo a datum jejího nálezu o stanoveném výrobku, odkaz na certifikát přezkoušení typu stanoveného výrobku vydaný autorizovanou osobou,

- g) potvrzení výrobce nebo dovozce o tom, že vlastnosti stanoveného výrobku splňují základní technické požadavky na stanovené výrobky podle § 4, požadavky harmonizovaných českých technických norem a popřípadě dalších technických norem, že stanovený výrobek je za podmínek obvyklého, popřípadě výrobcem nebo dovozcem určeného použití bezpečný,
- h) u částečně zhotoveného rekreačního plavidla potvrzení výrobce nebo dovozce o tom, že částečně zhotovené rekreační plavidlo je určeno k dokončení jiným výrobcem a splňuje základní technické požadavky na stanovené výrobky podle § 4, které se vztahují na daný stav rozpracovanosti,
- i) datum a místo vydání prohlášení o shodě, jméno odpovědné osoby výrobce nebo dovozce a její podpis.

§ 10

Přechodné ustanovení

Stanovené výrobky, které splňují požadavky podle dosavadních předpisů, mohou být uváděny na trh i po dni nabytí účinnosti tohoto nařízení, nejdéle však do 31. prosince 2003.

§ 11

Účinnost

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem 1. ledna 2002.

Předseda vlády:

Ing. **Zeman** v. r.

Ministr dopravy a spojů:

Ing. **Schling** v. r.

Základní technické požadavky na stanovené výrobky

1. VŠEOBECNĚ

1.1. Konstrukční kategorie rekreačního plavidla

Konstrukční kategorie rekreačního plavidla se pro účely tohoto nařízení vlády stanoví podle Tab. 1 a bodu 1.2.

Tab. 1

Konstrukční kategorie stanovených výrobků - rekreačních plavidel

Konstrukční kategorie rekreačního plavidla	Síla větru (Beaufortova stupnice)	Určující výška vlny (H 1/3, m)
A „oceánská“	převyšující 8	převyšující 4 m
B „mořská“	do 8 včetně	do 4 m včetně
C „příbřežní“	do 6 včetně	do 2 m včetně
D „chráněných vod“	do 4 včetně	do 0,5 m včetně

Kategorie plavidel podle bodu 1.1 této přílohy jsou provozovány v oblasti:

Námořní plavba

Rekreační jachty vybavené plachtami nebo motorem nebo obojím, určené k námořní plavbě pro sportovní nebo rekreační účely pro vlastní potřeby.

Vnitrozemská plavba

Malá plavidla s délkou od 2,5 m do 20 m nebo jiné lodě s délkou od 2,5 m do 24 m provozované na vnitrozemských vodních cestách určené pro sportovní nebo rekreační účely pro vlastní potřeby

1.2 Definice konstrukčních kategorií rekreačního plavidla

Konstrukční kategorie rekreačního plavidla jsou pro účely tohoto nařízení definovány takto:

- A. OCEÁNSKÁ: Rekreační plavidla konstruovaná pro námořní plavbu bez omezení, kde síla větru může převýšit stupeň 8 (Beaufortova stupnice) a určující výška vln může převýšit 4 m a plavidla jsou maximálně soběstačná.
- B. MOŘSKÁ: Rekreační plavidla konstruovaná pro námořní plavbu s omezením do 200 námořních mil od pobřežní linie pevniny nebo pobřeží stanovené střední výškou přílivu, kde lze očekávat sílu větru dosahující stupeň 8 včetně a určující výšku vlny do 4 m včetně.
- C. PŘÍBŘEŽNÍ: Rekreační plavidla konstruovaná pro plavbu na vnitrozemských vodních cestách a pro námořní plavbu s omezením do 3 námořních mil od pobřežní linie pevniny nebo pobřeží stanovené střední výškou přílivu, kde lze očekávat sílu větru dosahující stupeň 6 včetně a určující výšku vlny do 2 m včetně.
- D. CHRÁNĚNÝCH VOD: Rekreační plavidla konstruovaná pro plavbu na vnitrozemských vodních cestách, kde lze očekávat sílu větru dosahující stupeň 4 včetně a určující výšku vlny do 0,5 m.

1.3. Základní ustanovení

- 1.3.1. Rekreační plavidlo nesmí ohrožovat bezpečnost a zdraví osob, majetek a životní prostředí, musí splňovat požadavky podle této přílohy, které se na něj vztahují, přičemž musí být konstruováno a vyrobeno v souladu s dobrou loďařskou, strojírenskou a elektrotechnickou praxí (dále jen „dobrá praxe“) tak, aby odolalo těm parametrům příslušné konstrukční kategorie podle bodu 1.1, které se na tuto konstrukční kategorii vztahují zejména z hlediska bezpečnosti konstrukce, stability, plovatelnosti, dobré manévrovatelnosti a provedení podle této přílohy. Jako vyhovující požadavkům dobré praxe může být uznáno řešení splňující požadavky harmonizované technické normy, technické normy, technického předpisu, pravidel uznané nebo pověřené klasifikační organizace a společnosti, nebo jiné řešení doložené technickou dokumentací.
- 1.3.2. Částečně zhotovené rekreační plavidlo a vybrané části rekreačního plavidla musí splňovat požadavky podle této přílohy, které se na ně vztahují.

2. VŠEOBECNÉ POŽADAVKY

2.1. Identifikace trupu

Každé rekreační plavidlo (dále jen "plavidlo") musí být označeno identifikačním číslem trupu včetně uvedení následujících informací:

- a) kód výrobce,
- b) země výroby,
- c) specifické číslo série,
- d) rok výroby,
- e) rok modelu.

Podrobné informace o těchto požadavcích jsou uvedeny v harmonizované české technické normě ČSN EN ISO 10087 (32 1020) „Malá plavidla – Identifikace lodního trupu – Kódový systém“. Kód výrobce odpovídající této normě přiděluje autorizovaná osoba.

2.2. Štítek výrobce

Na každém plavidle musí být trvale upevněn štítek výrobce, umístěný odděleně od identifikačního čísla trupu, na kterém jsou uvedeny následující informace:

- a) označení výrobce,
- b) značka shody,
- c) konstrukční kategorie podle bodu 1.1 této přílohy,
- d) nejvyšší zatížení doporučené výrobcem podle bodu 3.6,
- e) počet osob doporučený výrobcem, pro jejichž přepravu je plavidlo konstruováno.

2.3. Ochrana proti pádu přes palubu a prostředky pro zpětné vstoupení na plavidlo

V závislosti na konstrukční kategorii musí být plavidlo konstruováno tak, aby bylo na minimum sníženo nebezpečí přepadnutí přes palubu a usnadněno zpětné vstoupení na plavidlo.

2.4. Rozhled z hlavního řídicího stanoviště

U motorového plavidla musí hlavní řídicí stanoviště plavidla poskytovat kormidelníkovi při normálních podmínkách plavby (rychlost a zatížení plavidla) dobrý všestranný rozhled.

2.5. Příručka uživatele

Každé plavidlo a vybraná část plavidla samostatně uváděná na trh musí být vybaveny příručkou uživatele (dále jen „příručka“) v českém jazyce, nebo i v dalších požadovaných jazycích. Tato příručka se sestavuje se zvláštním zřetelem na nebezpečí vzniku požáru, zaplavení, poškození plavidla a úrazu osob, a musí obsahovat zejména hlavní rozměry a parametry plavidla, popis plavidla v rozsahu kapitol 2 až 5, návod k obsluze, požadavky na provoz, údržbu, opravy, informace podle bodů 2.1, 2.2, 3.6 a

4. Příručka musí být doplněna potřebnými nákresy. K příručce musí být přiložena kopie prohlášení o shodě ve smyslu tohoto nařízení. Na vybrané části pravidla samostatně uváděné na trh se vztahují požadavky na provedení příručky uživatele přiměřeně. Podrobné požadavky na příručku stanoví harmonizovaná česká technická norma ČSN EN ISO 10240 (32 0021) Malá plavidla – Příručka uživatele.

3. POŽADAVKY NA KOMPAKTNOST A KONSTRUKCI

3.1. Konstrukce

Výběr materiálů plavidla a jeho konstrukce musí zabezpečit, aby plavidlo bylo ze všech hledisek dostatečně pevné. Zvláštní pozornost musí být věnována konstrukční kategorii podle kapitoly 1 této přílohy a nejvyššímu zatížení doporučenému výrobcem podle bodu 3.6.

3.2. Stabilita plavidla a volný bok

Plavidlo musí mít dostatečnou stabilitu a volný bok odpovídající jeho konstrukční kategorii podle kapitoly 1 této přílohy a nejvyššímu zatížení doporučenému výrobcem podle bodu 3.6.

3.3. Plovatelnost

3.3.1. Plavidlo musí být konstruováno tak, aby byly zabezpečeny charakteristiky plovatelnosti odpovídající konstrukční kategorii podle kapitoly 1 této přílohy a nejvyššímu zatížení doporučenému výrobcem podle bodu 3.6. Obytné vícetrupové plavidlo musí být konstruováno tak, aby mělo dostatečnou zásobu plovatelnosti k udržení se na hladině i v převrácené poloze.

3.3.2. Plavidlo s délkou trupu nižší než 6 metrů, které je v závislosti na své konstrukční kategorii náchylné k zaplavení, musí mít dostatečnou zásobu plovatelnosti, aby se při zaplavení nepotopilo.

3.4. Otvory v trupu, palubě a nástavbě

3.4.1. Otvory v trupu, palubě (palubách) a nástavbě nesmějí narušovat kompaktnost konstrukce plavidla, a pokud jsou uzavřeny, musí zajišťovat těsnost proti vnějšímu prostředí.

3.4.2. Okna, světlíky, dveře a poklopy průlezů musí odolávat tlaku vody, kterému budou ve své specifické poloze pravděpodobně vystaveny, a rovněž místnímu zatížení způsobenému hmotností osob pohybujících se na palubě.

3.4.3. Armatury pro průtok vody dovnitř trupu nebo z trupu ven umístěné pod vodoryskou, která odpovídá nejvyššímu zatížení doporučenému výrobcem podle bodu 3.6, musí být vybaveny snadno přístupnými uzávěry.

3.5. **Zatopení**

Plavidlo musí být konstruováno tak, aby nebezpečí potopení bylo sníženo na minimum. Tam, kde je to potřebné, musí být věnována zvláštní pozornost:

- a) kokpitům a jímkám, které musí být samoodvodňovací, nebo musí mít další prostředky, které brání vniknutí vody dovnitř plavidla,
- b) uzávěrům větracího zařízení,
- c) odstraňování vody čerpadly nebo jinými prostředky.

3.6. **Nejvyšší zatížení doporučené výrobcem**

Nejvyšší zatížení doporučené výrobcem (palivo, voda, zásoby, různá výstroj a počet osob) (v kilogramech), pro které je plavidlo konstruováno, jak je uvedeno na štítku výrobce, musí odpovídat konstrukční kategorii (bod 1.1. této přílohy), stabilitě plavidla a volnému boku (bod 3.2.) a plovatelnosti (bod 3.3.).

3.7. **Uložení záchranných vorů**

Plavidlo oceánské konstrukční kategorie A a mořské konstrukční kategorie B všech délek trupu a plavidlo příbřežní konstrukční kategorie C a konstrukční kategorie chráněných vod D s délkou trupu nad 6 metrů musí mít jedno nebo více míst pro uložení záchranného voru, dostatečně velkého, aby unesl počet osob doporučený výrobcem, pro které je plavidlo konstruováno. Tato místa pro uložení vorů musí být vždy snadno přístupná.

3.8. **Úniková cesta**

Obytné vícetrupové plavidlo s délkou trupu nad 12 metrů musí mít možnosti snadného úniku v případě převrácení.

Každé obytné plavidlo musí mít možnosti snadného úniku v případě požáru.

3.9. **Kotvení, uvazování a vlečení**

Každé plavidlo, s přihlédnutím k jeho konstrukční kategorii a jeho charakteristikám, musí mít jedno nebo více pevných míst nebo jiných prostředků schopných bezpečně vydržet síly působící při kotvení, uvázání a vlečení plavidla.

4. **MANÉVROVATELNOST**

Výrobce musí zabezpečit, aby manévrovatelnost plavidla byla vyhovující při nejvýkonnějším motoru, pro který je plavidlo konstruováno.

U všech lodních motorů rekreačního plavidla musí být jmenovitý výkon motoru uveden v příručce uživatele.

5. POŽADAVKY NA INSTALACI

5.1. Motory a motorové prostory

5.1.1. Vestavěné motory

Všechny vestavěné motory musí být umístěny v uzavřeném prostoru odděleném od obytných prostorů a instalovány tak, aby bylo sníženo na minimum nebezpečí vzniku požáru nebo šíření požáru a také nebezpečí od toxických výparů, tepla, hluku nebo vibrací v obytných prostorech.

Součásti motoru a příslušenství, které vyžadují častou kontrolu a/nebo údržbu, musí být snadno přístupné.

Izolační materiály uvnitř motorového prostoru musí být nehořlavé.

5.1.2. Větrání

Motorový prostor musí být větratelný. Musí být zabráněno nebezpečnému vnikání vody vstupními větracími otvory do motorového prostoru.

5.1.3. Nechráněné části

Pokud není motor chráněn krytem nebo vlastním umístěním, musí být vyčnívající a pohyblivé se nechráněné nebo horké části motoru, které mohou způsobit poranění osob, účinně zakryty.

5.1.4. Start přívěsného motoru

Plavidlo s přívěsným motorem musí mít zařízení pro zamezení startu zatíženého motoru,
s výjimkou motoru:

- a) se statickým tahem do 500 N;
- b) vybaveného zařízením omezujícím při startu statický tah do 500 N.

5.2. Palivová soustava

5.2.1. Všeobecně

Palivové soustavy a instalace pro plnění, skladování, odvětrávání a dodávání paliva musí být konstruovány a instalovány tak, aby nebezpečí vzniku požáru a výbuchu bylo sníženo na minimum.

5.2.2. Palivové nádrže

Palivové nádrže, potrubí a hadice musí být upevněny a odděleny nebo chráněny před jakýmkoliv zdrojem nadměrného tepla. Materiál, z něhož jsou nádrže vyrobeny, a technologie jejich výroby musí odpovídat objemu nádrží a druhu paliva. Všechny prostory palivových nádrží musí být větrány.

5.2.3. Kapalné palivo s bodem vzplanutí pod 55 °C musí být uloženo v nádržích, které nejsou částí trupu a jsou:

- a) izolovány od motorového prostoru a od všech ostatních zdrojů vznícení;

b) odděleny od obytných prostorů.

5.2.4. Kapalné palivo s bodem vzplanutí 55 °C a vyšším může být uloženo v nádržích, které jsou součástí trupu.

5.3. Elektrické systémy

5.3.1. Elektrické systémy musí být konstruovány a instalovány tak, aby zabezpečovaly řádný provoz plavidla při normálních provozních podmínkách a také aby minimalizovaly nebezpečí požáru a úrazu elektrickým proudem.

5.3.2. Je nutno věnovat pozornost jisticím zařízením chránícím všechny obvody proti přetížení a zkratům, s výjimkou obvodu spouštěče motoru napájeného z akumulátorů.

5.3.3. Pro zabránění shromažďování plynů, které mohou vyvíjet akumulátory, musí být zajištěno větrání. Akumulátory musí být pevně uchyceny a chráněny proti vniknutí vody.

5.4. Kormidelní zařízení

5.4.1. Všeobecně

Kormidelní zařízení musí být konstruováno, vyrobeno a instalováno tak, aby umožňovalo přenos sil k řízení za předvídatelných provozních podmínek.

5.4.2. Nouzové prostředky

Plachetnice a plavidlo s jedním vestavěným motorem a s dálkově ovládaným kormidelním zařízením musí být vybaveno nouzovými prostředky k řízení plavidla při snížené rychlosti.

5.5. Plynová soustava

5.5.1. Plynová soustava pro obytné účely musí být typu s odvodem par a zplodin, a musí být konstruována a instalována tak, aby se zabránilo úniku plynu a nebezpečí výbuchu a aby bylo možno zkoušet jejich těsnost. Materiály a součástky musí být vhodné pro použitý druh plynu a odolné namáhání a vlivům vznikajícím v mořském prostředí.

5.5.2. Každý plynový spotřebič musí mít zařízení pro zabránění úniku plynu při zhasnutí plamene, účinné pro všechny hořáky. Každý plynový spotřebič musí mít samostatný přívod z rozvodné soustavy a musí být ovládán samostatným uzavíracím zařízením. Musí být zajištěno odpovídající větrání pro zabránění vzniku nebezpečí od unikajícího plynu a zplodin hoření.

5.5.3. Plavidlo s pevně instalovaným plynovým zařízením musí mít uzavřený prostor pro uložení všech láhví na plyn. Uzavřený prostor musí být oddělen od obytných prostorů, přístupný pouze zvenku a větrán ven, aby uniklý plyn byl vyveden mimo plavidlo. Každé pevně instalované plynové zařízení musí být po instalaci vyzkoušeno.

5.6. Požární ochrana

5.6.1. Všeobecně

U druhu instalovaného vybavení a u uspořádání plavidla musí být bráno v úvahu nebezpečí vzniku a šíření požáru. Zvláštní pozornost musí být věnována okolí se zařízeními s otevřeným plamenem, horkým plochám nebo motorům a pomocným strojům, rozlité oleje a paliva, nezakrytým potrubím pro olej a palivo a vyvarování se vedení elektrické kabeláže nad horkými plochami.

5.6.2. Hasicí zařízení

Plavidlo musí být vybaveno hasicím zařízením odpovídajícím druhu nebezpečí požáru. Uzavřené prostory s benzínovým motorem musí být chráněny hasicím zařízením, které nevyžaduje nutnost otevírat prostor motoru v případě požáru. Pokud je plavidlo vybaveno přenosnými hasicími přístroji, musí být tyto přístroje snadno přístupné a jeden z nich musí být umístěn tak, aby byl snadno dosažitelný z hlavního stanoviště řízení plavidla.

5.7. Navigační světla

Pokud jsou na plavidle instalována navigační světla, musí splňovat pro plavbu na moři požadavky předpisu IMO „COLREG 1972“¹⁾ a pro plavbu na vnitrozemských vodních cestách požadavky předpisu EHK-OSN „CEVNI“ zpracovaného ve zvláštním právním předpise.²⁾

5.8. Zabránění odtoku nečistot

5.8.1. Plavidlo musí být konstruováno tak, aby bylo zabráněno nechtěnému odtoku znečišťujících látek (olej, palivo atd.) mimo plavidlo.

5.8.2. Plavidlo vybavené toaletami musí mít buď

- a) fekální nádrže nebo
- b) místa k dočasnému uchycení fekálních nádrží, pokud se plavidlo provozuje tam, kde je omezeno vypouštění fekálií.

Kromě toho musí být každé potrubí fekální soustavy procházející trupem vybaveno uzávěrem, který lze těsně uzavřít.

¹⁾ Úmluva o mezinárodních Pravidlech pro zabránění srážkám na moři (COLREG) 1972 uveřejněná pod č.263/1995 Sb.

²⁾ Vyhláška č.344/1991 Sb., kterou se vydává Řád plavební bezpečnosti na vodních cestách ČSFR, ve znění vyhlášky č. 223/1995 Sb.

Vnitřní kontrola výroby

1. Výrobce nebo dovozce připojí na každý stanovený výrobek značku shody podle § 6 odst. 5 případně podle § 6 odst. 6 tohoto nařízení vlády a vydá prohlášení o shodě podle § 9 tohoto nařízení vlády. Výrobce nebo dovozce v prohlášení o shodě uvede, že stanovený výrobek splňuje základní technické požadavky na stanovené výrobky podle § 4 tohoto nařízení vlády, které se na ně vztahují, a které jmenovitě uvede.
2. Výrobce vypracuje nebo dovozce zajistí technickou dokumentaci uvedenou v příloze č. 10 k tomuto nařízení.
3. Technická dokumentace musí umožňovat posuzování shody stanovených výrobků se základními technickými požadavky na stanovené výrobky.
4. Výrobce musí učinit veškerá opatření potřebná k tomu, aby postup výroby zajistil shodu stanovených výrobků s technickou dokumentací a s požadavky tohoto nařízení vlády, které se na stanovené výrobky vztahují.

Vnitřní kontrola výroby a zkoušky

Tento postup se skládá z postupu posuzování shody typu a doplněného o následující požadavky:

1. U jednoho nebo několika plavidel představujících produkci výrobce musí být výrobcem nebo v jeho zastoupení provedena jedna nebo více kontrol na základě zkoušek nebo odpovídajícího výpočtu, při:
 - a) zkoušce stability podle bodu 3.2 přílohy 1 k tomuto nařízení,
 - b) zkoušce charakteristik plovatelnosti podle bodu 3.3 přílohy 1 k tomuto nařízení.
2. Zkoušky, nebo výpočet, nebo kontroly podle bodu 1 se provedou na zodpovědnost autorizované osoby zvolené výrobcem. Výrobce připojí s vědomím autorizované osoby během výroby ke značce shody její identifikační číslo.

Přezkoušení typu

1. Autorizovaná osoba zjišťuje a osvědčuje, že reprezentativní vzorek (prototyp) plánované výroby stanoveného výrobku vyhovuje ustanovením tohoto nařízení vlády, která se na vzorek (prototyp) vztahují.
2. Výrobce nebo dovozce podá žádost o přezkoušení typu autorizované osobě, kterou si vybral.

Tato žádost musí obsahovat:

- a) označení a adresu výrobce, nebo pokud podává žádost dovozce, také jeho jméno a adresu,
- b) písemné prohlášení, že stejná žádost nebyla podána u jiné autorizované osoby
- c) technickou dokumentaci podle přílohy č.10 k tomuto nařízení.

Žadatel musí autorizované osobě dát k dispozici reprezentativní vzorek plánované výroby (dále jen „typ“). Typ může obsahovat více variant výrobku, pokud rozdíly mezi variantami neovlivňují úroveň bezpečnosti a jiné požadavky týkající se výkonnosti výrobku.

Autorizovaná osoba může požadovat další vzorky, pokud jsou potřebné pro provedení programu zkoušek.

3. Autorizovaná osoba musí:
 - a) přezkoumat technickou dokumentaci, ověřit, zda byl typ vyroben ve shodě s technickou dokumentací, a určit, které součásti byly konstruovány podle příslušných ustanovení technických norem a technických předpisů,
 - b) pokud technické normy nebo technické předpisy nebyly uplatněny, provést nebo dát provést příslušná přezkoumání a potřebné zkoušky pro zjištění, zda výrobcem přijatá řešení splňují základní technické požadavky tohoto nařízení,
 - c) provést nebo dát provést příslušná přezkoumání a potřebné zkoušky pro zjištění, zda v případě, že výrobce zvolil příslušné technické normy nebo technické předpisy, je také skutečně použil,
 - d) dohodnout s žadatelem místo, kde přezkoumání a potřebné zkoušky budou provedeny.
4. Pokud typ odpovídá ustanovením tohoto nařízení, musí autorizovaná osoba vydat žadateli certifikát o přezkoušení typu.
5. Certifikát o přezkoušení typu musí:
 - a) obsahovat označení a adresu výrobce, závěry z přezkoušení, podmínky platnosti certifikátu a údaje potřebné pro identifikaci schváleného typu,
 - b) k certifikátu musí být přiložen seznam příslušných částí technické dokumentace, jehož kopii uchovává autorizovaná osoba.

Pokud je certifikace typu výrobcem zamítnuta, musí autorizovaná osoba toto zamítnutí podrobně zdůvodnit.

6. Žadatel musí informovat autorizovanou osobu, která má v držení technickou dokumentaci týkající se certifikátu o přezkoušení typu, o těch modifikacích schváleného stanoveného výrobku, které musí obdržet dodatečné schválení, protože změny mohou ovlivnit shodu se základními požadavky nebo předepsanými podmínkami pro používání tohoto stanoveného výrobku. Toto dodatečné schválení se vydává formou dodatku k původnímu certifikátu o přezkoušení typu.
7. Každá autorizovaná osoba musí oznámit ostatním autorizovaným osobám příslušné informace o vydaných a odejmutých certifikátech o přezkoušení typu a o vydaných a odejmutých dodatcích.
8. Ostatní autorizované osoby mohou obdržet kopie certifikátů o přezkoušení typu popřípadě jejich dodatků. Přílohy k certifikátům musí být uchovávány pro potřebu ostatních autorizovaných osob.
9. Výrobce nebo dovozce musí uchovávat společně s technickou dokumentací kopie certifikátů o přezkoušení typu a jejich dodatků po dobu nejméně 10 let od vyrobení posledního výrobku.

Shoda s typem

1. Výrobce nebo dovozce zajišťuje a prohlašuje, že stanovené výrobky jsou ve shodě s typem popsaným v certifikátu o přezkoušení typu vystaveném podle přílohy č.4 k tomuto nařízení a že splňují požadavky tohoto nařízení vlády, které se na tyto stanovené výrobky vztahují. Výrobce nebo dovozce musí na každý výrobek připojit značku shody podle § 6 odst.5 případně podle § 6 odst.6 tohoto nařízení vlády a vydat prohlášení o shodě s certifikovaným typem podle § 9 tohoto nařízení vlády.
2. Výrobce musí učinit všechna opatření potřebná k ověření toho, že výrobní postup zabezpečuje shodu zhotovených stanovených výrobků s typem popsaným v certifikátu o přezkoušení typu a s požadavky tohoto nařízení, které se na tyto stanovené výrobky vztahují.
3. Výrobce nebo dovozce musí uchovávat kopii prohlášení o shodě s certifikovaným typem a certifikát o přezkoušení typu podle přílohy č.4 k tomuto nařízení po dobu nejméně 10 let od vyrobení posledního výrobku.

Zabezpečování jakosti výroby

1. Výrobce, který splňuje povinnosti stanovené v bodě 2. zajišťuje a prohlašuje, že stanovené výrobky jsou ve shodě s typem popsáním v certifikátu o přezkoušení typu a že splňují požadavky tohoto nařízení vlády, které se na tyto výrobky vztahují. Výrobce nebo dovozce musí na každý výrobek připojit značku shody podle § 6 odst.5 případně podle § 6 odst.6 tohoto nařízení vlády a vydat prohlášení o shodě podle § 9 tohoto nařízení vlády. Značka shody musí být doplněna identifikačním číslem autorizované osoby, která je odpovědná za dohled podle bodu 4.
2. Výrobce musí dodržovat schválený systém jakosti výroby (dále jen „systém jakosti“), výstupní kontroly a zkoušení podle bodu 3, podléhajících dohledu podle bodu 4.
3. Systém jakosti
 - 3.1. Výrobce musí podat žádost o posouzení systému jakosti pro stanovené výrobky autorizované osobě.

Žádost musí obsahovat:

 - a) všechny příslušné informace o předpokládané kategorii výrobků,
 - b) dokumentaci systému jakosti,
 - c) popřípadě technickou dokumentaci schváleného typu a kopii certifikátu o přezkoušení typu.
 - 3.2. Systém jakosti musí zabezpečovat shodu výrobků s typem popsáním v certifikátu o přezkoušení typu a s požadavky tohoto nařízení, které se na tyto stanovené výrobky vztahují. Všechny podklady, požadavky a ustanovení přijaté výrobcem musí být systematicky a uspořádaně dokumentovány ve formě písemných opatření, postupů a instrukcí.
 - 3.3. Dokumentace systému jakosti musí umožnit jednoznačnou interpretaci programů, plánů, příruček a záznamů týkajících se jakosti. Dokumentace systému jakosti musí obsahovat zejména odpovídající popis:
 - a) cílů jakosti a organizační struktury, odpovědností a pravomocí vedení, pokud jde o jakost výrobku,
 - b) výroby, řízení jakosti a zabezpečování jakosti, postupů a systematických činností, které se použijí,
 - c) kontrol a zkoušek, které se budou provádět před zahájením výroby, během výroby a po skončení výroby, s uvedením četnosti, se kterou se budou provádět,
 - d) záznamů o jakosti, jako jsou záznamy o kontrole, výsledky zkoušek, údaje o kalibraci a záznamy o kvalifikaci příslušných pracovníků atd.,
 - e) prostředků dohledu umožňujících dosáhnout požadovanou jakost výrobku a účinné řízení systému jakosti.
 - 3.4. Autorizovaná osoba musí posoudit systém jakosti, aby určila, zda splňuje požadavky podle bodu 3.2. Shoda s těmito požadavky se považuje za splněnou, jestliže jsou splněny požadavky na systémy jakosti, které uplatňují příslušnou harmonizovanou normu.

- 3.5. Skupina auditorů pro posuzování systému jakosti musí mít alespoň jednoho člena se zkušenostmi posuzovatele technologie příslušného výrobku. Postup vyhodnocování musí obsahovat inspekční návštěvu na pracovištích výrobce.
- 3.6. Rozhodnutí autorizované osoby o systému jakosti musí být oznámeno výrobcí. Oznámení musí obsahovat závěry z přezkoumání a zdůvodněné rozhodnutí provedeného posouzení.
- 3.7. Výrobce se musí zavázat, že bude plnit závazky vyplývající ze schváleného systému jakosti a musí systém udržovat tak, aby byl trvale přiměřený a účinný.
- 3.8. Výrobce musí průběžně informovat autorizovanou osobu, která schválila systém jakosti, o každé zamýšlené aktualizaci (změně) systému jakosti.
- 3.9. Autorizovaná osoba musí vyhodnotit navrhované změny a rozhodnout, zda změněný systém jakosti bude stále ještě splňovat požadavky podle bodu 3.2, nebo zda se má požadovat nové posouzení.
- 3.10. Rozhodnutí autorizované osoby o schválení změny systému jakosti (aktualizace) musí být oznámeno výrobcí. Oznámení musí obsahovat závěry z přezkoumání a zdůvodněné rozhodnutí provedeného posouzení.
4. Dohled autorizované osoby
 - 4.1 Účelem dohledu je zajistit, aby výrobce náležitě plnil povinnosti vyplývající ze schváleného systému jakosti.
 - 4.2 Pro účely dohledu musí výrobce umožnit autorizované osobě vstup do výrobních, kontrolních a zkušebních prostorů a skladů a musí mu poskytnout všechny potřebné informace, zejména:
 - a) dokumentaci systému jakosti,
 - b) záznamy o jakosti, jako jsou záznamy o kontrolách, výsledky zkoušek, údaje o kalibraci, záznamy o kvalifikaci příslušných pracovníků atd.
 - 4.3 Autorizovaná osoba musí pravidelně provádět kontroly, aby se přesvědčila, zda výrobce dodržuje a uplatňuje systém jakosti, a záznam o kontrole musí předat výrobcí.
 - 4.4 Kromě toho může autorizovaná osoba u výrobce provádět neočekávané kontroly. V případě potřeby může během těchto kontrol autorizovaná osoba provést zkoušky nebo nařídít jejich provedení, aby ověřil správnou funkci systému jakosti. Autorizovaná osoba musí poskytnout výrobcí zprávu o kontrole, a pokud byla provedena zkouška, také záznam o zkoušce.
5. Výrobce musí po dobu nejméně 10 let od data vyrobení posledního stanoveného výrobku pro potřebu orgánu dozoru uchovávat:
 - a) dokumentaci systému jakosti podle bodu 3.1. písm. b),
 - b) údaje o aktualizaci (změnách) systému jakosti podle bodu 3.8,
 - c) rozhodnutí a zprávy autorizované osoby podle bodů 3.10, 4.3 a 4.4.
6. Každá autorizovaná osoba musí poskytnout ostatním autorizovaným osobám příslušné informace o vydaných a zrušených schváleních systémů jakosti.

Ověřování výrobku

1. Podle tohoto postupu výrobce nebo dovozce kontroluje a osvědčuje, že stanovené výrobky jsou ve shodě s typem popsaným v certifikátu o přezkoušení typu a splňují požadavky tohoto nařízení, které se na tyto výrobky vztahují.
2. Výrobce musí učinit veškerá potřebná opatření, aby výrobní postup zajistil shodu stanovených výrobků s typem popsaným v certifikátu o přezkoušení typu a s požadavky tohoto nařízení, které se na tyto výrobky vztahují. Výrobce nebo dovozce musí připojit na každý stanovený výrobek značku shody podle § 6 odst.5 případně podle § 6 odst.6 tohoto nařízení vlády a musí vystavit prohlášení o shodě podle § 9 tohoto nařízení vlády.
3. Autorizovaná osoba podle výběru výrobce musí provést příslušná ověření a zkoušky, aby zkontrolovala shodu výrobku s požadavky tohoto nařízení, buď ověřením a zkoušením každého stanoveného výrobku podle bodu 5, nebo ověřením a zkoušením výrobků na základě statistických metod podle bodu 6.
4. Výrobce nebo dovozce musí po dobu nejméně 10 let od data výroby posledního stanoveného výrobku uchovávat kopii prohlášení o shodě.
5. **Ověřování přezkoumáním a zkoušením každého stanoveného výrobku**
 - 5.1 Všechny stanovené výrobky se musí jednotlivě přezkoušet a musí se provést odpovídající zkoušky, které jsou předepsány harmonizovanou českou technickou normou nebo technickým předpisem nebo rovnocenné zkoušky, aby se ověřila shoda výrobků s typem popsaným v certifikátu o přezkoušení typu a se základními požadavky na stanovené výrobky podle § 4 tohoto nařízení vlády, které se na tyto výrobky vztahují.
 - 5.2 Autorizovaná osoba musí připojit nebo dát připojit svoje identifikační číslo na každý schválený stanovený výrobek a vystavit certifikát o shodě provedených zkoušek.
 - 5.3 Výrobce nebo dovozce musí být schopen na požádání předložit certifikáty o shodě vydané autorizovanou osobou. Tyto certifikáty musí výrobce nebo dovozce uchovávat pro potřebu orgánů dozoru nejméně 10 let.
6. **Statistické ověřování**
 - 6.1 Výrobce musí předkládat stanovené výrobky ve formě stejnorodých dávek a musí učinit všechna potřebná opatření, aby výrobní postup zajistil stejnorodost každé vyrobené dávky.
 - 6.2 Všechny stanovené výrobky musí být k dispozici pro ověřování ve formě stejnorodých dávek. Z každé dávky musí být namátkově vybrán vzorek. Výrobky odebrané jako vzorky musí být prohlédnuty jednotlivě a zkoušeny podle harmonizovaných českých technických norem nebo technických předpisů nebo musí být provedeny rovnocenné zkoušky, aby se ověřila shoda výrobku se základními technickými požadavky na stanovené výrobky podle § 4 tohoto nařízení vlády a bylo možno rozhodnout, zda je dávka přijata nebo zamítnuta.

- 6.3 Statistický postup musí používat tyto základní způsoby:
- a) aplikovanou statistickou metodu,
 - b) program ověřování s jeho funkčními charakteristikami.
- 6.4 V případě přijetí dávek musí autorizovaná osoba připojit nebo dát připojit na každý výrobek své identifikační číslo a vydat písemný certifikát o shodě týkající se provedených zkoušek. Všechny stanovené výrobky z dávky mohou být uvedeny na trh, kromě těch stanovených výrobků, které byly vybrány jako vzorek a byly shledány, že nejsou ve shodě se základními technickými požadavky na stanovené výrobky podle § 4 tohoto nařízení vlády.
- 6.5 Pokud je dávka zamítnuta, autorizovaná osoba učiní potřebná opatření, která zabrání uvedení takové dávky na trh. V případě častého zamítnutí dávek může autorizovaná osoba zastavit statistické ověřování.
- 6.6 Výrobce může během výrobního procesu s vědomím autorizované osoby a na jeho odpovědnost připojit její identifikační číslo.
- 6.7 Výrobce nebo dovozce musí být schopen na požádání předložit certifikáty o shodě vydané autorizovanou osobou. Tyto certifikáty musí výrobce nebo dovozce uchovávat pro potřebu orgánů dozoru nejméně 10 let.

Ověřování jednotlivých výrobků

1. Podle tohoto postupu výrobce zajišťuje a prohlašuje, že stanovený výrobek, který je opatřen certifikátem podle bodu 3, splňuje požadavky tohoto nařízení, které se na tento výrobek vztahují. Výrobce nebo dovozce musí na stanovený výrobek připojit značku shody podle § 6 odst.5 případně podle § 6 odst.6 tohoto nařízení vlády a vydat prohlášení o shodě podle § 9 tohoto nařízení vlády.
2. Autorizovaná osoba musí přezkoumat každý jednotlivý stanovený výrobek a provést odpovídající zkoušky stanovené v harmonizovaných českých technických normách nebo v technických předpisech nebo rovnocenné zkoušky, aby se ověřila shoda výrobku se základními technickými požadavky na stanovené výrobky podle § 4 tohoto nařízení vlády.
3. Autorizovaná osoba musí na základě provedených zkoušek podle bodu 2 na každý stanovený výrobek připojit nebo dát připojit ke značce shody své identifikační číslo a vystavit certifikát o shodě.

Komplexní zabezpečování jakosti

1. Výrobce, který splňuje povinnosti podle bodu 2, zajišťuje a prohlašuje, že stanovené výrobky odpovídají požadavkům tohoto nařízení, které se na tyto výrobky vztahují. Výrobce nebo dovozce musí na každý výrobek připojit značku shody podle § 6 odst.5 případně podle § 6 odst.6 tohoto nařízení vlády a vydat prohlášení o shodě podle § 9 tohoto nařízení vlády. Značka shody musí být doplněna identifikačním číslem autorizované osoby odpovědné za dohled podle bodu 4.
2. Výrobce musí dodržovat schválený systém jakosti při konstruování, výrobě a výstupní kontrole a zkoušení podle bodu 3, podléhajících dohledu podle bodu 4.
3. Systém jakosti
 - 3.1 Výrobce musí předložit žádost o posouzení systému jakosti autorizované osobě.

Žádost musí obsahovat:

 - a) všechny příslušné informace o předpokládané kategorii výrobků,
 - b) dokumentaci systému jakosti.
 - 3.2 Systém jakosti musí zabezpečovat shodu stanovených výrobků s požadavky tohoto nařízení, které se na tyto stanovené výrobky vztahují. Všechny podklady, požadavky a ustanovení přijaté výrobcem musí být systematicky a uspořádaně dokumentovány ve formě písemných opatření, postupů a instrukcí.
 - 3.3 Dokumentace systému jakosti musí zajistit jednoznačné porozumění systému jakosti a postupům, jako jsou programy, plány, příručky a záznamy týkající se jakosti. Dokumentace systému jakosti musí obsahovat zejména odpovídající popis:
 - a) cílů jakosti a organizační struktury, odpovědností a pravomocí vedení, pokud jde o konstrukci a jakost výrobku,
 - b) specifikací technické konstrukce včetně harmonizovaných českých technických norem nebo technických předpisů, které budou použity, a pokud neexistují, popis prostředků, které budou použity pro splnění základních požadavků tohoto nařízení, které se na tyto výrobky vztahují,
 - c) kontroly a způsobu ověřování konstrukce, postupů a systematických činností, které budou použity při konstruování výrobků spadajících do příslušné kategorie,
 - d) odpovídající výroby, řízení a zabezpečování jakosti, postupů a systematických činností, které budou použity,
 - e) přezkoumání a zkoušek, které se provedou před zahájením výroby, během výroby a po skončení výroby, a četnosti zkoušek, které budou prováděny,
 - f) záznamů o jakosti, jako jsou záznamy o kontrole a výsledky zkoušek, údaje o kalibraci, záznamy o kvalifikaci příslušných pracovníků atd.,
 - g) prostředků dohledu umožňujících dosáhnout požadovanou konstrukci a jakost výrobku a popis účinného řízení systému jakosti.

- 3.4 Autorizovaná osoba musí posoudit systém jakosti, aby určila, zda splňuje požadavky podle bodu 3.2. Shoda s těmito požadavky se považuje za splněnou, pokud jde o systémy jakosti, které uplatňují příslušnou harmonizovanou českou technickou normu (např. ČSN EN ISO 9001 (01 0321) „Systémy jakosti. Model zabezpečování jakosti při návrhu, vývoji, výrobě, instalaci a servisu“).
- 3.5 Skupina auditorů posuzujících systém jakosti musí mít alespoň jednoho člena se zkušenostmi posuzovatele technologie příslušného stanoveného výrobku. Postup vyhodnocování systému jakosti musí obsahovat inspekční návštěvu na pracovištích výrobce.
- 3.6 Rozhodnutí autorizované osoby o schválení systému jakosti musí být oznámeno výrobcí. Rozhodnutí musí obsahovat závěry z přezkoumání a zdůvodněné rozhodnutí provedeného posouzení.
- 3.7 Výrobce se musí zavázat, že bude plnit závazky vyplývající ze schváleného systému jakosti a musí systém udržovat tak, aby byl trvale přiměřený a účinný.
- 3.8 Výrobce musí průběžně informovat autorizovanou osobu, která schválila systém jakosti, o každé zamýšlené aktualizaci (změně) systému jakosti.
- 3.9 Autorizovaná osoba musí vyhodnotit navrhované změny systému jakosti a rozhodnout, zda změněný systém jakosti bude stále ještě splňovat požadavky podle bodu 3.2, nebo zda se má požadovat nové posouzení.
- 3.10 Rozhodnutí autorizované osoby o schválení změny systému jakosti (aktualizace) musí být oznámeno výrobcí. Oznámení musí obsahovat závěry z přezkoumání a zdůvodněné rozhodnutí provedeného posouzení.
4. Dohled autorizované osoby.
 - 4.1 Účelem dohledu je zajistit, aby výrobce náležitě plnil povinnosti vyplývající ze schváleného systému jakosti.
 - 4.2 Pro účely dohledu musí výrobce umožnit autorizované osobě vstup do oddělení konstrukce, do výrobních, kontrolních a zkušebních prostorů a skladů a musí mu poskytnout všechny potřebné informace, zejména:
 - a) dokumentaci systému jakosti,
 - b) záznamy o jakosti, které vznikly v konstrukční fázi systému jakosti, jako jsou výsledky analýz, výpočty, zkoušky atd.,
 - c) záznamy o jakosti, které vznikly ve výrobní fázi systému jakosti, jako jsou záznamy o kontrolách a výsledky zkoušek, údaje o kalibraci, záznamy o kvalifikaci příslušných pracovníků atd.
 - 4.3 Autorizovaná osoba musí pravidelně provádět audity, aby se přesvědčila, zda výrobce dodržuje a uplatňuje systém jakosti, a záznam o auditu musí předat výrobcí.
 - 4.4 Kromě toho může autorizovaná osoba u výrobce provádět neočekávané kontroly. V případě potřeby může během těchto kontrol autorizovaná osoba provést nebo dát provést zkoušky, aby ověřila správnou funkci systému jakosti. Autorizovaná osoba musí poskytnout výrobcí zprávu o kontrole, a pokud byla provedena zkouška, také záznam o zkoušce.

5. Výrobce musí po dobu nejméně 10 let od data vyrobení posledního výrobku pro potřebu orgánů dozoru uchovávat:
 - a) dokumentaci systému jakosti podle bodu 3.1 písm. b),
 - b) údaje o aktualizace (změnách) systému jakosti podle bodu 3.8,
 - c) rozhodnutí a zprávy autorizované osoby podle bodů 3.10, 4.3 a 4.4.
6. Každá autorizovaná osoba musí poskytnout ostatním autorizovaným osobám příslušné informace o vydaných a zrušených schváleních systémů jakosti.

Technická dokumentace

Technická dokumentace umožňující posouzení shody výrobku se základními technickými požadavky na stanovené výrobky zahrnuje údaje umožňující porozumění konstrukci, výrobě a funkci výrobku a obsahuje:

- a) všeobecný popis stanoveného výrobku,
- b) základní projekční a výrobní výkresy a dílčí schémata, výkresy podsestav a obvodů,
- c) popisy a vysvětlivky potřebné pro porozumění výkresům, schématům a funkci výrobku,
- d) seznam technických norem a předpisů nebo řešení použitých pro splnění základních technických požadavků, a popisy řešení, pokud nebyly použity technické normy nebo technické předpisy,
- e) výsledky konstrukčních výpočtů a kontrol,
- f) záznamy o výsledcích zkoušek nebo výpočty, a to zejména stability a volného boku plavidla podle bodu 3.2 přílohy č. 1 k tomuto nařízení a plovatelnosti plavidla podle bodu 3.3 přílohy č.1 k tomuto nařízení,

a popřípadě jiné doklady.

Minimální požadavky pro autorizaci osob

1. Autorizovaná osoba jako celek i jednotlivé osoby, které jsou jejími statutárními orgány nebo členy statutárního orgánu, nebo pracovníci odpovědní za činnosti při posuzování shody a provádění ověřovacích zkoušek, nesmějí být konstruktérem nebo výrobcem stanovených výrobků, nad kterými vykonávají dohled ani zmocněnou osobou kterékoliv ze zúčastněných stran. Nesmějí se podílet ani přímo, ani jako zmocněné osoby při konstruování, výrobě, prodeji nebo údržbě stanovených výrobků. To nevylučuje možnost výměny technických informací mezi výrobcem a autorizovanou osobou.
2. Autorizovaná osoba a její pracovníci musí provádět ověřovací zkoušky na nejvyšším stupni profesionální úrovně a technické způsobilosti a nesmějí být vystaveni žádným tlakům a stimulům, zejména finančním, které by mohly ovlivnit jejich rozhodování nebo výsledky kontrol, zvláště od osob nebo skupin osob majících zájem na výsledcích ověřování.
3. Autorizovaná osoba musí mít k dispozici nezbytné pracovníky a disponovat potřebným vybavením, aby mohla řádně vykonávat administrativní a technické úkony spojené s ověřováním; musí mít rovněž přístup k vybavení požadovanému pro zvláštní ověřování.
4. Pracovníci autorizované osoby odpovědní za dohled a posuzování shody musí mít:
 - a) odpovídající technické vzdělání a dostatečnou odbornou praxi,
 - b) dostatečné znalosti o požadavcích na provádění zkoušek a odpovídající zkušenosti s takovými zkouškami,
 - c) schopnost vypracovat certifikáty, záznamy a zprávy požadované pro prokazování hodnověrnosti provedených zkoušek.
5. Musí být zaručena nestrannost pracovníků dohledu. Jejich odměňování nesmí záviset na počtu provedených zkoušek nebo na výsledcích zkoušek.
6. Autorizovaná osoba je povinna uzavřít pojištění odpovědnosti za škodu (§11 odst. 3 zákona).
7. Pracovníci autorizované osoby provádějící dohled jsou vázáni zachováním služebního tajemství o všech informacích získaných při provádění úkolů na základě tohoto nařízení (kromě sdělení poskytovaným příslušným správním úřadům).

235

VYHLÁŠKA

Ministerstva dopravy a spojů

ze dne 19. června 2001,

kterou se stanoví podrobnosti o výpočtu a úhradě prokazatelné ztráty
z poskytování univerzální služby držitelem telekomunikační licence

Ministerstvo dopravy a spojů stanoví podle § 109 odst. 2 zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích a o změně dalších zákonů, (dále jen „zákon“) k provedení § 31 odst. 4 a § 32 odst. 7 zákona:

§ 1

Vymezení pojmů

Pro účely této vyhlášky se rozumí

- a) příslušným rokem kalendářní rok, za který se předkládá zúčtování prokazatelné ztráty,
- b) ztrátovými službami činnosti uvedené v příloze č. 1.

§ 2

Způsob výpočtu prokazatelné ztráty

(1) Prokazatelnou ztrátu vypočítá poskytovatel univerzální služby¹⁾ jako rozdíl mezi součtem tržeb a výnosů z poskytování ztrátových služeb na jedné straně a součtem ekonomicky oprávněných nákladů na poskytování těchto služeb a přiměřeného zisku na straně druhé. Výpočet prokazatelné ztráty poskytovatel univerzální služby předkládá na formuláři vydaném Úřadem.

(2) K posouzení ekonomické oprávněnosti nákladů je poskytovatel univerzální služby Úřadu povinen předkládat oddělenou evidenci nákladů a výnosů služeb poskytovaných v rámci univerzální služby podle § 34 odst. 2 písm. a) zákona, a to do 31. května každého kalendářního roku.

§ 3

Doklady, kterými musí být výpočty
prokazatelné ztráty doloženy

(1) Poskytovatel univerzální služby předkládá Úřadu spolu s výpočtem prokazatelné ztráty za příslušný rok

- a) účetní závěrku sestavenou podle zvláštního právního předpisu,²⁾

- b) analytickou účetní evidenci nákladů a výnosů,
- c) výsledky oddělené evidence nákladů a výnosů podle § 34 odst. 2 písm. a) zákona a způsobů pro stanovení výše ekonomicky oprávněných nákladů. Údaje o ztrátových službách se člení podle jednotlivých nákladových a výnosových položek a podle struktury uvedené v příloze č. 1,
- d) přehled zařazení dlouhodobého hmotného a nehmotného majetku do odpisových skupin včetně použití koeficientu pro zrychlené odepisování, včetně způsobů pro přiřazení vlastního kapitálu na pořízení tohoto majetku,
- e) přehled poskytnutých slev podle druhů.³⁾

(2) Poskytovatel univerzální služby umožní Úřadu na požádání ověřit údaje v rozsahu výpočtu prokazatelné ztráty včetně přiměřeného zisku, zejména z technické dokumentace, ze statistických dokladů a z prvotních účetních dokladů.

(3) Zúčtování prokazatelné ztráty, doklady předané poskytovatelem univerzální služby a doklady použité pro ověření výpočtu prokazatelné ztráty uchovává Úřad po dobu pěti let od konce příslušného roku.

§ 4

Vymezení přiměřeného zisku

Přiměřený zisk se pro účely zúčtování prokazatelné ztráty určí vzhledem k účetní hodnotě vlastního kapitálu, který poskytovatel univerzální služby přiřadil na pořízení dlouhodobého hmotného a nehmotného majetku sloužícího k poskytování ztrátových služeb. Přiměřený zisk poskytovatel univerzální služby vypočítá podle postupu uvedeného v příloze č. 3.

Způsob stanovení výše finančního příspěvku
na účet univerzální služby

§ 5

(1) Finanční příspěvek držitele telekomunikační licence na účet univerzální služby (dále jen „účet“)

¹⁾ § 30 odst. 1 zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích a o změně dalších zákonů.

²⁾ Zákon č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů.

³⁾ § 29 odst. 2 písm. g) a h) zákona č. 151/2000 Sb.

určuje Úřad podle postupu uvedeného v příloze č. 2. Pro výpočet použije údaje za příslušný rok.

(2) Držitel telekomunikační licence předkládá Úřadu do 30. června roku následujícího po příslušném roce

- a) účetní závěrku sestavenou podle zvláštního právního předpisu²⁾ za příslušný rok,
- b) roční zprávu podle § 79 odst. 3 zákona za příslušný rok.

§ 6

Jestliže je ověřená prokazatelná ztráta poskytovatele univerzální služby vyšší než jeho příspěvek na účet, poskytovatel univerzální služby platbu příspěvku na účet neprovede a Úřad odečte tento příspěvek z ověřené výše prokazatelné ztráty poskytovatele univerzální služby.

Pravidla přidělování finančních prostředků z účtu

§ 7

Stanovení výše plateb

Na základě ověřené výše prokazatelné ztráty Úřad stanovuje podle § 5 výši plateb, které jsou jednotliví držitelé telekomunikační licence povinni provést na účet do 14 dnů od vyzvání Úřadem k provedení platby.

§ 8

Povinnosti Úřadu

Úřad je povinen bez zbytečného odkladu poté,

kdy stanovil držitelům telekomunikační licence platbu podle § 7, vystavit poskytovateli univerzální služby doklady opravňující jej čerpat z účtu částku určenou k úhradě ověřené výše prokazatelné ztráty.

§ 9

Měna

Platby na účet a čerpání částek z účtu určené k úhradě prokazatelné ztráty poskytovatele univerzální služby se provádí v české měně.

§ 10

Závěrečná a přechodná ustanovení

(1) Do zúčtování prokazatelné ztráty, včetně přiměřeného zisku, nelze zahrnout náklady související s plněním povinností, které byly stanoveny v pověření nebo povolení vydaném podle právních předpisů platných před účinností zákona a které byly nebo měly být splněny před 1. lednem 2001.

(2) Jestliže se platné pověření nebo povolení vydané podle právních předpisů platných před účinností zákona vztahuje na činnosti, pro které je podle zákona potřebná telekomunikační licence, takovéto pověření nebo povolení se pro účely této vyhlášky považuje za telekomunikační licenci a držitel takového pověření nebo povolení za držitele telekomunikační licence.

§ 11

Účinnost

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

Ministr:

Ing. Schling v. r.

Ztrátové služby pro účely výpočtu prokazatelné ztráty

1. Poskytování nepřetržitého a bezplatného přístupu, bez použití mincí nebo karet, k číslům tísňových volání prostřednictvím veřejných telefonních automatů.
2. Slevy osobám uvedeným v § 29 odst. 2 písm. g) a h) zákona:
 - 2.1. zřízení, přeložení nebo přeměna koncového bodu se slevami fyzickým osobám,
 - 2.2. používání koncového bodu se slevami fyzickým osobám,
 - 2.3. pronájem speciálně vybavených koncových telefonních zařízení podle § 36 odst. 1 písm. a) zákona.
3. Činnosti podle § 35 odst. 2 zákona:
 - 3.1. poskytování identifikačních údajů o účastnících veřejné telefonní služby držitelům přidělených čísel tísňového volání jak technickými prostředky, tak prostřednictvím operátora,
 - 3.2. poskytování údajů o poloze koncového zařízení nepevné (mobilní) telekomunikační sítě držitelům přidělených čísel tísňového volání jak technickými prostředky, tak prostřednictvím operátora,
 - 3.3. připojení koncového bodu určeného pro příjem tísňových volání na příslušných pracovištích základních složek integrovaného záchranného systému,
 - 3.4. provozování koncového bodu určeného pro příjem tísňových volání na příslušných pracovištích základních složek integrovaného záchranného systému.

Příspěvek na účet

1. Výše příspěvku na účet se vypočítá podle vzorce:

$$P = PD \times Z$$

V tomto vzorci je:

- P – výše příspěvku jednotlivého držitele telekomunikační licence na účet,
- PD – podíl jednotlivého držitele telekomunikační licence,
- Z – ověřená výše prokazatelné ztráty.

2. Podíl jednotlivého držitele telekomunikační licence se vypočítá podle vzorce:

$$PD = \frac{V_{PZ} - N_{PZ}}{CV_{PZ} - CN_{PZ}}$$

V tomto vzorci je:

- V_{PZ} – výnosy jednotlivého držitele telekomunikační licence z telekomunikačních činností uvedených v § 14 odst. 1 zákona (dále jen „činnosti“) spolu s výnosy za propojení sítí a výnosy od zahraničních operátorů, které odpovídají činnostem,
- N_{PZ} – výše úhrad za propojení sítí jednotlivého držitele telekomunikační licence placených jiným držitelům telekomunikačních licencí spolu s výší nákladů jednotlivého držitele telekomunikační licence placených zahraničním operátorům, které odpovídají činnostem,
- CV_{PZ} – celková výše výnosů držitelů telekomunikačních licencí z činností spolu s výnosy za propojení sítí a výnosy od zahraničních operátorů, které odpovídají činnostem,
- CN_{PZ} – celková výše úhrad za propojení sítí držitelů telekomunikačních licencí placených jiným držitelům telekomunikačních licencí a nákladů placených zahraničním operátorům, které odpovídají činnostem.

Výpočet přiměřeného zisku

1. Přiměřený zisk vypočítá poskytovatel univerzální služby podle vzorce:

$$PZ = 0,145 \times VJ_{ZS}$$

V tomto vzorci je:

PZ – přiměřený zisk

VJ_{ZS} – účetní hodnota vlastního kapitálu, který byl přiřazen na pořízení dlouhodobého hmotného a nehmotného majetku sloužícího k poskytování ztrátových služeb.

2. Účetní hodnota vlastního kapitálu se stanoví podle právních předpisů o účetnictví.

236

NÁLEZ

Ústavního soudu

Jménem České republiky

Ústavní soud rozhodl dne 20. února 2001 v plénu o návrhu JUDr. F. P. na zrušení slov „advokátů a“ v § 46 odst. 4 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii,

takto:

Návrh se zamítá.

Odůvodnění

I.

Dne 24. 1. 2000 došla Ústavnímu soudu ústavní stížnost JUDr. F. P., zastoupeného advokátkou JUDr. H. K., proti rozsudku Městského soudu v Praze z 12. 10. 1999, čj. 38 Ca 357/98-40, spolu s níž byl podán návrh na zrušení části ustanovení § 46 odst. 4 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o advokacii“), a to v rozsahu slov „advokátů a“, pro jeho rozpor s čl. 10 Listiny základních práv a svobod, č. 2/1993 Sb., (dále jen „Listina“), jakož i pro rozpor s právem spočívajícím v tom, že nikdo není povinen sám sebe usvědčovat.

Druhý senát Ústavního soudu usnesením z 20. 6. 2000 čj. II. ÚS 46/2000-13 přerušil řízení o stížnosti a návrh na zrušení ustanovení zákona postoupil plénu.

Pravomocným rozsudkem Městského soudu v Praze z 12. 10. 1999 čj. 38 Ca 357/98-40 byla zamítnuta navrhovatelova žaloba proti rozhodnutí odvolacího senátu České advokátní komory (dále jen „ČAK“) z 8. 9. 1998 sp. zn. K 147/97.

Kárný senát Kárné komise ČAK svým rozhodnutím z 10. 4. 1998 sp. zn. K 147/97 uložil navrhovateli pokutu ve výši 5 000 Kč. Odvolání proti tomuto rozhodnutí odvolací senát ČAK zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Proti konečnému rozhodnutí orgánu ČAK brojil navrhovatel správní žalobou u Městského soudu v Praze, který žalobu zamítl.

Obecný soud tím, že podle názoru navrhovatele aplikoval v řízení o správní žalobě ustanovení § 46 odst. 4 zákona o advokacii, porušil ústavní právo zakotvené v čl. 10 Listiny, podle něhož každý má právo, aby byla zachována jeho lidská důstojnost, osobní čest, dobrá pověst a chráněno jeho jméno, má právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života, jakož i na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě.

Jak zdůrazňuje navrhovatel, u Městského soudu v Praze navrhl, aby Ústavnímu soudu byla předložena k posouzení ústavnost § 46 odst. 4 zákona o advokacii, což bylo odmítnuto proto, že otázka použití tohoto zákonného ustanovení nebyla předmětem řízení před obecným soudem. Přípisem od ČAK z 27. 6. 1997, který předložil navrhovatel, byl navrhovatel požádán o poskytnutí klientského spisu k dispozici ČAK. I když tu nebyl uveden paragraf, na základě něhož se tak stalo, je zřejmé podle názoru navrhovatele, že se jednalo o postup právě podle § 46 odst. 4 zákona o advokacii. Uvedený předpis byl tedy ve věci uplatněn.

Za těchto okolností bylo povinností obecného soudu postupovat podle § 109 odst. 1 písm. c) zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „o. s. ř.“), tj. řízení přerušit a podat Ústavnímu soudu návrh na zrušení části citovaného zákonného ustanovení. Sám soud měl totiž dojít k závěru, že citované ustanovení zákona o advokacii, jehož má být při projednávání nebo rozhodování věci použito, je v rozporu s Listinou.

Za rozhodující z hlediska svého návrhu plénu, to vedle zdůraznění, že nikdo není povinen sám sebe usvědčovat, považuje navrhovatel právo na ochranu informací od klienta, spadající pod čl. 10 Listiny, s nímž je proto v rozporu citované ustanovení zákona o advokacii, a to v rozsahu slov „advokátů a“. Jde o to, že napadené zákonné ustanovení umožňuje předkládání klientského spisu jiným osobám, než je pouze konkrétní advokát, jemuž byly určité důvěrné informace jeho klientem sděleny a ve spisu uchovány.

Za ústavní by navrhovatel považoval takovou úpravu, která by umožňovala vydání klientského spisu, resp. jeho části jen se souhlasem klienta. Dosavadní úprava ale umožňuje, aby s ohledem na prošetřování konkrétní kauzy mezi advokátem a jeho klientem, byly důvěrné údaje klienta zpřístupněny blíže neurčenému a neznámému okruhu dalších osob.

Navrhuje proto, aby ustanovení § 46 odst. 4 zákona o advokacii v rozsahu slov „advokátů a“ bylo zrušeno pro jeho rozpor s čl. 10 Listiny. Bude věcí legislativy, jaké řešení posléze zvolí, aby bylo v souladu s Ústavou České republiky (dále jen „Ústava“).

II.

Z vyjádření účastníků k návrhu, jež Ústavní soud podle § 69 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon“) vyžádal, přichází z povahy věci v úvahu jen vyjádření Poslanecké sněmovny.

Její předseda k návrhu mimo jiné uvedl, že ustanovení § 46 odst. 4 zákona o advokacii je podmínkou toho, aby kontrolní rada ČAK mohla plnit úkoly, které jí citovaný zákon ukládá, tzn. dohled nad dodržováním zákona o advokacii a stavovských předpisů advokáty a jinými orgány ČAK. Vedle obecných povinností, které advokátům ukládá zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, vztahuje se na ně i povinnost mlčenlivosti o všech skutečnostech, o nichž se dozví v souvislosti s poskytováním právních služeb podle § 21 zákona o advokacii. Na členy orgánů ČAK a její zaměstnance, jakož i na všechny osoby, které se účastní kárného řízení, se povinnost mlčenlivosti rovněž vztahuje, a to ve zcela totožném rozsahu. Proto se zástupce účastníka domnívá, že napadené ustanovení zákona o advokacii, v části věty za středníkem vyjádřené slovy „advokátů a“, není v rozporu s ústavním pořádkem České republiky ani s mezinárodními smlouvami, jimiž je Česká republika vázána.

Za tohoto stavu věci konstatuje, že zákonodárny sbor jednal v přesvědčení, že přijatý zákon je v souladu s Ústavou, ústavním pořádkem České republiky a jejím právním řádem. Je proto na Ústavním soudu, aby v souvislosti s podaným návrhem posoudil ústavnost napadeného zákonného ustanovení a rozhodl.

Právní zástupce navrhovatele v replice na stanovisko účastníka předně konstatuje, že předložením spisu dává advokát k dispozici podklady, které ho mohou usvědčit. Tak sám opatřuje důkazy pro své obvinění, a to nejen pro kárné provinění, nýbrž i pro trestný čin. Za významnější však stěžovatel považuje tu skutečnost, že něco podobného se může přihodit jeho klientovi. Povinnost mlčenlivosti uložená advokátům, orgánům advokacie a jejich zaměstnancům, na niž vyjádření účastníka poukazuje, není dostatečnou zárukou, aby k takovým následkům nedošlo. Je tomu tak proto, že zákon nevymezuje způsob, jakým má být klientský spis předložen. Vzhledem k tomu jej určují orgány advokacie (viz Bulletin advokacie č. 1/99, s. 79 a násl.). Má-li být podle toho spis zaslán poštou, může se při přepravě ztratit a dostat se do rukou komukoliv. Ani po předložení spisu orgánům ČAK není upraveno, jakým způsobem má být zabezpečen proti nežádoucí manipulaci s ním. Z dopisu přiloženého k replice stěžovatele vyplývá, že jej má u sebe člen kárného senátu. V souvislosti se soudním řízením (o správní žalobě) může klientský spis opustit sféru advokacie. Zjistí-li z něho správní soud okolnosti, které nasvědčují tomu, že byl spáchán trestný čin, může to vést k trestnímu postihu advokáta nebo klienta, protože soud povinností mlčenlivosti uloženou zákonem o advokacii vázán není. Vedle uvedených trestněprávních aspektů nelze přehlédnout, že ve spise jsou osobní citlivé údaje o klientovi chráněné zákonem č. 101/2000 Sb. Naznačené důsledky mohou nastat proti vůli klienta, neboť stížnost na advokáta může podat protistrana či někdo další, přičemž on musí klientský spis předložit. V závěru repliky navrhovatele se konstatuje, že není možno nevidět kvalitativní rozdíl mezi informacemi, které má advokát od klienta, a jinými údaji, tj. dokumenty advokacie, oběma obsaženými v klientském spise. Proto nemůže platit stejný režim pro kontrolu advokáta a ČAK, jak to činí napadený zákon.

Ústavní soud vyžádal podle § 48 odst. 2 a § 49 odst. 1 zákona vyjádření k návrhu též od Ministerstva spravedlnosti.

Jeho legislativní odbor v první řadě uvedl, že v § 74 zákona požadovaný vztah podané ústavní stížnosti a návrhu na zrušení zákona nebo jeho jednotlivých ustanovení z návrhu stěžovatele nelze jednoznačně dovodit. Ve vztahu k předmětu ústavní stížnosti má dále za to, že vyžádání spisu advokáta obsahujícího určité údaje o osobě klienta nelze posuzovat jako případný zásah do ústavně zaručených práv osoby advokáta, ale naopak tohoto klienta. Proto, i pokud by se v postupu ČAK jednalo o aplikaci § 46 odst. 4 zákona o advokacii, nepředstavovalo by to vůči advokátovi přímý zásah do jeho ústavně zaručených práv a svobod.

Vztahu mezi advokátem a klientem se podle názoru Ministerstva spravedlnosti dotýká především odstavec 3 čl. 10 Listiny. Zde uvedené právo by mělo především chránit klienta před neoprávněným zveřejněním nebo

zneužitím osobních údajů, které poskytl advokátovi a které jsou vedeny ve spise. Vyjádření v této souvislosti odkazuje na § 21 zákona o advokacii ukládající povinnost mlčenlivosti advokátovi ve vztahu ke klientovi. Pro případ kárného řízení zákon o advokacii ukládá povinnost mlčenlivosti ve stejném rozsahu i advokátům – členům orgánů ČAK a jejím zaměstnancům, jakož i dalším osobám, které se účastní kárného řízení. Zákonem o advokacii je proto tímto způsobem dostatečně chráněno v čl. 10 Listiny ústavně zaručené právo.

III.

V rámci zkoumání procesních podmínek řízení o podaném návrhu se Ústavní soud zabýval otázkou platnosti napadeného ustanovení § 46 odst. 4 zákona o advokacii v době doručení návrhu Ústavnímu soudu. Zjišťoval tedy, jak mu ukládá § 68 odst. 2 zákona, zda zákon o advokacii, v němž je napadené ustanovení obsaženo, byl přijat a vydán v mezích Ústavou stanovené kompetence a ústavně předepsaným způsobem. Za tím účelem vyžádal od Poslanecké sněmovny těsnopisecké zprávy z jejích schůzí, na nichž byla předmětná právní úprava projednána a přijata.

Z těsnopisecké zprávy ze 40. schůze Poslanecké sněmovny, konané dne 13. 3. 1996 Ústavní soud zjistil, že návrh na vydání zákona o advokacii byl na závěr třetího čtení přijat poměrem hlasů 81 pro, 10 proti. Zákon o advokacii tak byl vzhledem k čl. 39 odst. 1 a 2 Ústavy platně přijat a posléze podepsán příslušnými ústavními činiteli a vyhlášen ve Sbírce zákonů.

IV.

V řízení o zrušení zákonů nebo jejich jednotlivých ustanovení zkoumá Ústavní soud obsah těchto právních aktů z hlediska jejich souladu s ústavními zákony a mezinárodními smlouvami podle čl. 10 Ústavy, jak mu to ukládá § 68 odst. 2 zákona.

Ústavní soud proto zkoumal podstatu ústavní stížnosti – tj., zda osoba stěžovatele je přímo dotčena v jeho ústavně zaručeném právu, že nikdo není povinen sám sebe usvědčovat – z pohledu napadeného zákonného ustanovení.

Zákonné ustanovení (§ 46 odst. 4), jehož část je navržena ke zrušení, zní:

„(4) Kontrolní radě přísluší dohlížet na dodržování tohoto zákona a stavovských předpisů jinými orgány Komory a advokáty; členům kontrolní rady musí být umožněn přístup ke všem písemnostem, jakož i jiným dokumentům advokátů a Komory.“

Z listinných důkazů, které Ústavní soud doposud v dané věci shromáždil, je třeba v první řadě vycházet z důvodové zprávy k zákonu o advokacii.

Vzhledem k tomu, že zpráva se napadenou částí předmětného zákona jmenovitě nezabývá, nebylo zjištěno nic, co by do věci mohlo vnést jasno. Ani novela zákona o advokacii, zákon č. 210/1999 Sb., a důvodová zpráva k němu, se ustanovení § 46 odst. 4 zákona o advokacii nedotkly.

Ústavní záruky práva občana spočívajícího v tom, že není povinen usvědčovat sebe sama, je zapotřebí hledat především v Listině.

Z tohoto hlediska je namíste připomenout ustanovení čl. 37 odst. 1 Listiny, které stanoví, že každý má právo odepřít výpověď, jestliže by jí způsobil nebezpečí trestního stíhání sobě nebo osobě blízké. Speciálním ustanovením v tomto kontextu je čl. 40 odst. 4 Listiny, jenž přiznává právo odepřít výpověď obviněnému, přičemž tohoto práva nesmí být žádným způsobem zbaven. Speciálním proto, že se týká obviněného, ne kohokoliv, a zároveň obviněného, který ze zákona [§ 33 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „tr. ř.“)] povinnost vypovídat nemá, to na rozdíl např. od svědků, jichž se především čl. 37 odst. 1 Listiny dotýká.

Nad rámec zákazu donucování jiného k sebeobvinění výpovědí lze zmíněné ústavní právo chápat v širším rozsahu tak, že ani jiné důkazy není občan povinen proti sobě poskytovat.

V tomto rozsahu je předmětné ústavní právo garantováno čl. 40 odst. 2 Listiny, zakotvujícím presumpci nevinu. Z této zásady plyne zásada jiná, a sice in dubio pro reo, zakládající přinejmenším povinnost orgánů činných v trestním řízení dokazovat vinu obviněného, má-li dojít k odsouzení. A contrario pak z této povinnosti vyplývá neexistence povinnosti samotného obviněného se usvědčovat jakýmkoliv způsobem, nejen vlastní výpovědí. Logickým důsledkem bude zákaz jakéhokoliv donucování občana k sebeobvinění.

Pomocí stejného logického argumentu je možné dovodit neexistenci povinnosti k sebeobvinění z čl. 40

odst. 3 Listiny, kde se mimo jiné hovoří o právu osobní obhajoby. Doznání obviněného je v této souvislosti výlučným jeho právem.

Pokud jde o Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod č. 209/1992 Sb., č. 243/1998 Sb. (dále jen „Úmluva“), je potřeba se opírat o čl. 6 odst. 2 (presumpce nevinny), odst. 3 písm. c) (právo osobní obhajoby).

Mezinárodní pakt o občanských a politických právech č. 120/1976 Sb. (dále jen „Pakt“) hovoří o presumpci nevinny v čl. 14 odst. 2. Čl. 14 odst. 3 písm. g) potom výslovně konstatuje, že každý, kdo je obviněn z trestného činu, nesmí být nucen svědčit proti sobě nebo přiznat vinu.

Uvedená ustanovení ústavněprávní povahy týkající se práv osoby trestně obviněné musela být citována proto, že stěžovatel, jakožto „kárně obviněný“ (§ 33 odst. 1 zákona o advokacii), má analogické postavení právě jako „trestně obviněný“ (§ 35e odst. 2 zákona o advokacii).

Návrhem na zrušení napadené ustanovení zákona o advokacii je svou povahou obdobné zajišťovacímu institutu „povinnosti k vydání věci“ ve smyslu § 78 tr. ř., jež zavazuje každého, tedy i obviněného.

Nebude-li dobrovolně splněna povinnost věc doličnou předložit, a to je reálné zejména u obviněného, který tak zřejmě učiní právě proto, aby neposkytoval proti sobě věcný důkaz, přičemž nevznikne zároveň potřeba takovou věc zajistit, což v praxi bude spíše výjimečné, a ani nebude nutno postupovat podle odstavce 2 citovaného ustanovení, nelze splnění předkládací povinnosti vynutit, a to ani postupem podle § 66 tr. ř., nemá-li být dotčen čl. 40 odst. 2 Listiny, resp. čl. 6 odst. 2 Úmluvy a čl. 14 odst. 2 Paktu. Donucování ke splnění povinnosti věc předložit cestou aplikace § 66 tr. ř. by bylo ústavní, jestliže by se týkalo jiné osoby než obviněného, zavázané povinností věc doličnou předložit.

Půjde-li však o věc, kterou pro účely trestního řízení bude nutno zajistit, což je patrně ve většině případů, a obviněný ji dobrovolně nevydá (nesplní ediční povinnost), může mu být odňata. Tu se však uplatní podpůrně další zajišťovací úkon podle § 79 tr. ř., a sice odnětí věci.

Přítom takovéto „odnětí věci“ nelze chápat jako donucení k vydání věcného důkazu proti sobě samému. Odnětí věci zde má z tohoto hlediska stejnou povahu, jako jiné zajišťovací úkony podle trestního řádu, aplikované bez ohledu, resp. proti vůli obviněného (srov. např. „Zajištění peněžních prostředků na účtu u banky“, § 79a tr. ř., „Domovní a osobní prohlídka“, § 82, 84 a 85 tr. ř. apod.).

V těchto případech nejde o donucování obviněného k poskytnutí důkazů proti sobě samotnému, nýbrž o nucené zajištění věcných důkazů byť proti vůli obviněného. Provedení takovýchto úkonů proti vůli obviněného v rozporu s Ústavou není.

Kdyby přesto měla být ústavnost chápána takto široce, koneckonců by se tím paralyzovalo trestní řízení, tedy získávání důkazů a jejich provádění v jeho průběhu.

S napadeným ustanovením zákona o advokacii srovnatelné trestněprocesní zajišťovací úkony obsahují tedy v sobě pojistky ústavnosti, resp. jejich ústavně konformním výkladem lze ústavnost zachovat, což platí zejména pro § 78 odst. 1 tr. ř.

Pojistku stejného typu v návaznosti na § 46 odst. 4 zákona o advokacii, k textu za středníkem, nabízí podle názoru Ústavního soudu ustanovení § 33 odst. 5 a 6 zákona o advokacii.

Podle odstavce 5 má kárně obviněný mimo jiné právo navrhopvat důkazy, které by měly být provedeny. Je logické, že potom není povinen poskytovat proti sobě důkazy jej usvědčující, ledaže tak učiní dobrovolně.

Neučiní-li tak, nevydá-li tedy dobrovolně např. klientský spis, měl by kárný orgán ČAK postupovat podpůrně podle odstavce 6, kde stojí: „... jiné důkazy lze provádět jen tehdy, jsou-li dobrovolně poskytnuty. Důkazy, které nelze takto provést, provede na dožádání Komory a na její náklady soud; ...“. Praxe je ovšem v tomto ohledu jiná, neboť zmíněný orgán uvedenou cestou klientské spisy údajně nevyžaduje, ale nesplnění povinnosti vydat spis je kvalifikováno a postíženo jako samostatné kárné provinění.

Vzhledem k podpůrné aplikaci trestního řádu v řízení kárném (§ 35e odst. 2 zákona o advokacii) by to měl být soud, jakožto orgán činný v trestním řízení, který by v případě, že kárně obviněný advokát odmítne předložit nebo vydat klientský spis, zřejmě postupoval přiměřeně podle § 78 a 79 tr. ř., jejichž ústavnost, resp. i ústavní výklad a aplikace z hlediska sebeobviňování a donucování k němu byly rozebrány výše. Přítom by měl respektovat uvedené závěry stran výkladu nejen podpůrně aplikovaného trestního řádu, ale i přímo napadeného ustanovení § 46 odst. 4 zákona o advokacii, neměl-li by se dostat do kolize s Ústavou. Jinými slovy řečeno, musel by respektovat požadavek výkladu zákona, tedy výkladu jen ústavně konformního (viz nálezná pléna Ústavního soudu č. 186/1997 Sb.).

Při takovéto přiměřené aplikaci § 78 tr. ř. by musel být brán v úvahu i jeho odstavec 2, podle něhož předkládací ani ediční povinnost ve smyslu odstavce 1 nemá ten, kdo by měl předložit nebo vydat listinu, jejíž obsah se týká okolnosti, o které platí zákaz výslechu (§ 99 tr. ř.).

Ve vztahu ke kárně obviněnému advokátovi by šlo o zákaz podle odstavce 2 naposledy citovaného ustanovení, tj. z důvodu respektování povinnosti mlčenlivosti uložené mu v § 21 zákona o advokacii. Totéž ustanovení však ve svém odstavci 6 stanoví výjimku v tom směru, že povinnosti mlčenlivosti se advokát nemůže dovolávat v kárném řízení, jakož i vůči advokátovi, který byl pověřen předsedou kontrolní rady provedením přípravných úkonů k prověření, zda došlo ke kárnému provinění (§ 33 odst. 3 a § 46 odst. 4 za středníkem zákona o advokacii).

Přiměřené použití trestního řádu (§ 78) právě v takovýchto případech by mělo spočívat v tom, že zmíněná nemožnost dovolávat se povinnosti mlčenlivosti právě v kárném řízení vylučuje v tomto kontextu použití § 99 odst. 2 tr. ř., a v důsledku toho i § 78 odst. 2 tr. ř. Jinak vyjádřeno, příslušný soud by za této situace měl trvat na splnění ediční povinnosti kárně obviněným advokátem. Jestliže by ji přesto nesplnil, a klientský spis by bylo nutné pro účely kárného řízení zajistit, což je prakticky téměř ve všech případech, postupoval by přiměřeně podle § 79 tr. ř. Pokud by ho potřeba zajistit nebylo, povinnost k pouhému jeho předložení ve smyslu § 78 odst. 1 tr. ř. by nebylo možné vynucovat žádným způsobem, z důvodů uvedených shora.

Posléze by dožádaný soud takto opatřený listinný důkaz provedl pro účely kárného řízení.

Jako obiter dictum Ústavní soud dodává, že by si měl být přitom vědom role, v níž tu vystupuje: nebyl by totiž orgánem činným v trestním řízení, nýbrž orgánem působícím v kárném řízení vedeném proti advokátovi, v dané věci z podnětu klienta. Z toho by pro něj mimo jiné např. vyplývalo, že doví-li se z klientského spisu, jímž provádí důkaz pro kárné řízení, že se klient dopustil trestného činu, nemohl by postupovat podle § 8 odst. 1 věty druhé tr. ř., nýbrž musel by respektovat ustanovení § 168 odst. 3 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů, jmenovitě zákona č. 210/1999 Sb. (dále jen „tr. zák.“). Podle prvního z nich, „Státní orgány jsou ... povinny neprodleně oznamovat státnímu zástupci nebo policejním orgánům skutečnosti nasvědčující tomu, že byl spáchán trestný čin.“. Podle ustanovení uvedeného jako druhé v pořadí „Oznamovací povinnosti nemá advokát nebo advokátní koncipient, který se dozví o spáchaném trestném činu v souvislosti s výkonem advokacie nebo právní praxe“; toto ustanovení nepochybně platí i pro kárné orgány ČAK, tedy i pro soud, který by byl činný na jejich dožádání podle § 33 odst. 6 a § 35e odst. 2 zákona o advokacii, jinak by totiž ztrácelo svůj smysl. Zjistil-li by dožádaný soud ze spisu, že trestného činu se dopustil naopak advokát, měl by postupovat stejně, jako kdyby toto zjištění učinil přímo kárný orgán ČAK (§ 168 odst. 1 a 2 tr. zák.).

Na těchto závěrech nic nemění oprávněné výtky v navrhovatelově replice, jež se týkají nedostatečné ochrany obíhajících klientských spisů z hlediska vyjevení jejich obsahu nepovoláné osobě. Bude na ČAK, jak na uvedené skutečnosti zareaguje.

Právní možnost zajištění důkazů pro účely řízení kárného (nebo i trestního) proti vůli kárné (nebo i trestně) obviněného nemůže být zjednodušeně chápána jako nezákonné a neústavní donucování obviněného k poskytování důkazů proti sobě samému. Je nutné rozlišovat ono ústavně zaručené právo nebýt donucován k sebeobvinění na straně jedné, tedy předložit proti sobě důkaz pod donucením, od právní možnosti, kterou má kárná (trestní) moc, proti vůli obviněného opatřovat důkazy, tj. i jejich odnětím, nebyl-li vydán, a v jeho neprospěch, to na straně druhé.

V.

S přihlédnutím k výsledkům právního a ústavněprávního rozboru Ústavní soud návrh na zrušení části § 46 odst. 4 zákona o advokacii v rozsahu slov „advokátů a“ podle § 82 odst. 1 zákona zamítl.

Předseda Ústavního soudu:

JUDr. Kessler v. r.

OPATŘENÍ ÚSTŘEDNÍCH ORGÁNŮ

26

O P A T Ř E N Í

Českého statistického úřadu

ze dne 15. června 2001

k aktualizaci Klasifikace územních statistických jednotek – CZ-NUTS

Český statistický úřad podle § 19 odst. 1 zákona č. 89/1995 Sb., o státní statistické službě, ve znění pozdějších předpisů, oznamuje změny Klasifikace územních statistických jednotek – CZ-NUTS (dále jen „klasifikace CZ-NUTS“), zavedené opatřením Českého statistického úřadu ze dne 27. dubna 1999 (vyhlášeným v částce 33/1999 Sb.), s účinností od 1. ledna 2000. Změny jsou provedeny v souladu se změnami ústavního zákona č. 347/1997 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

V klasifikaci CZ-NUTS se v návaznosti na ústavní zákon č. 176 /2001 Sb. mění v části II. Systematická část klasifikace a v části III. Převodník CZ-NUTS – ČKO názvy následujících krajů takto:

Název „Budějovický kraj“ se nahrazuje názvem „Jihočeský kraj“.

Název „Jihlavský kraj“ se nahrazuje názvem „Vysočina“.

Název „Brněnský kraj“ se nahrazuje názvem „Jihomoravský kraj“.

Název „Ostravský kraj“ se nahrazuje názvem „Moravskoslezský kraj“.

V této souvislosti se u skupin klasifikace, tj. NUTS 2 – oblasti, mění název „Ostravsko“ na „Moravskoslezsko“.

Toto opatření nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

Na disketě je klasifikace CZ-NUTS včetně aktualizovaných názvů k dispozici v Českém statistickém úřadu, Sokolovská č. n. 142, Praha 8 – sekce informačních služeb a prezentací.

Předsedkyně:

doc. Ing. **Bohatá**, CSc. v. r.

Vydává a tiskne: Tiskárna Ministerstva vnitra, p. o., Bartůňkova 4, pošt. schr. 10, 149 01 Praha 415, telefon (02) 792 70 11, fax (02) 795 26 03 – **Redakce:** Ministerstvo vnitra, Nad Štolou 3, pošt. schr. 21/SB, 170 34 Praha 7-Holešovice, telefon: (02) 614 32341 a 614 33502, fax (02) 614 33502 – **Administrace:** písemné objednávky předplatného, změny adres a počtu odebíraných výtisků – MORAVIAPRESS, a. s., U Póny 3061, 690 02 Břeclav, telefon 0627/305 161, fax: 0627/321 417. Objednávky ve Slovenské republice přijímá a titul distribuuje Magnet-Press Slovakia, s. r. o., Teslova 12, 821 02 Bratislava, tel.: 00421 2 44 45 46 28, fax: 44 45 46 27. **Roční předplatné** se stanovuje za dodávku kompletního ročníku včetně rejstříku a je od předplatitelů vybíráno formou záloh ve výši oznámené ve Sbírce zákonů. Závěrečné vyúčtování se provádí po dodání kompletního ročníku na základě počtu skutečně vydaných částek (první záloha na rok 2001 činí 3000,- Kč) – Vychází podle potřeby – **Distribuce:** celoroční předplatné i objednávky jednotlivých částek – MORAVIAPRESS, a. s., U Póny 3061, 690 02 Břeclav, telefon: 0627/305 179, 305 153, fax: 0627/321 417. **Internetová prodejna:** www.sbirkyzakonu.cz – **Drobný prodej – Benešov:** HAAGER – Potřeby školní a kancelářské, Masarykovo nám. 101; **Bohumín:** ŽDB, a. s., technická knihovna, Bezručova 300; **Brno:** Vyšehrad, s. r. o., Kapucinské nám. 11, Knihkupectví M. Ženíška, Květinářská 1, M.C.DES, Cejl 76, SEVT, a. s., Česká 14; **České Budějovice:** PROSPEKTRUM, Kněžská 18, SEVT, a. s., Česká 3; **Hradec Králové:** TECHNOR, Hořícká 405; **Cheb:** EFREX, s. r. o., Karlova 31; **Chomutov:** DDD Knihkupectví – Antikvariát, Ruská 85; **Kadaň:** Knihařství – Příbíkova, J. Švermy 14; **Kladno:** eL VaN, Ke Stadionu 1953; **Klatovy:** Krameriovo knihkupectví, Klatovy 169/I; **Liberec:** Podještědské knihkupectví, Moskevská 28; **Most:** Knihkupectví Šeříková, Ilona Růžičková, Šeříková 529/1057, Knihkupectví „U Knihomila“, Ing. Romana Kopková, Moskevská 1999; **Napajedla:** Ing. Miroslav Kučeřík, Svato-plukova 1282; **Olomouc:** ANAG, spol. s r. o., Denisova č. 2, BONUM, Ostružnická 10, Tycho, Ostružnická 3; **Ostrava:** LIBREX, Nádražní 14, Profesio, Hollarova 14, SEVT, a. s., Nádražní 29; **Pardubice:** LEJHANEC, s. r. o., Sladkovského 414; **Plzeň:** ADMINA, Úslavská 2, EDICUM, Vojanova 45, Technické normy, Lábkova pav. č. 5; **Praha 1:** Dům učebnic a knih Černá Labuť, Na Poříčí 25, FIŠER-KLEMENTINUM, Karlova 1, KANT CZ, s. r. o., Hybernská 5, LINDE Praha, a. s., Opletalova 35, Moraviapress, a. s., Na Florenci 7-9, tel.: 02/232 07 66, PROSPEKTRUM, Na Poříčí 7; **Praha 2:** ANAG, spol. s r. o., nám. Míru 9 (Národní dům), BMSS START, s. r. o., Vinohradská 190, NEWSLETTER PRAHA, Šafaříkova 11; **Praha 4:** PROSPEKTRUM, Nákupní centrum Budějovická, Olbrachtova 64, SEVT, a. s., Jihlavská 405; **Praha 5:** SEVT, a. s., E. Peškové 14; **Praha 6:** PPP – Staňková Isabela, Puškinovo nám. 17; **Praha 8:** JASIPA, Zenklova 60, Specializovaná prodejna Sbírky zákonů, Sokolovská 35, tel.: 02/24 81 35 48; **Praha 10:** Abonentní tiskový servis, Hájek 40, Uhlířněves; **Prerov:** Knihkupectví EM-ZET, Bartošova 9; **Sokolov:** KAMA, Kalousek Milan, K. H. Borovského 22, tel.: 0168/303 402; **Šumperk:** Knihkupectví D-G, Hlavní tř. 23; **Tábor:** Milada Šimonová – EMU, Budějovická 928; **Teplice:** L + N knihkupectví, Kapelní 4; **Trutnov:** Galerie ALFA, Bulharská 58; **Ústí nad Labem:** Severočeská distribuční, s. r. o., Havířská 327, tel.: 047/560 38 66, fax: 047/560 38 77; **Zábřeh:** Knihkupectví PATKA, Žižkova 45; **Žatec:** Prodejna U Pivovaru, Žižkovo nám. 76. **Distribuční podmínky předplatného:** jednotlivé částky jsou expedovány neprodleně po dodání z tiskárny. Objednávky nového předplatného jsou vyřizovány do 15 dnů a pravidelné dodávky jsou zahajovány od nejbližší částky po ověření úhrady předplatného nebo jeho zálohy. Částky vyšlé v době od zaevidování předplatného do jeho úhrady jsou doposílány jednorázově. Změny adres a počtu odebíraných výtisků jsou prováděny do 15 dnů. **Reklama:** informace na tel. čísle 0627/305 168. V písemném styku vždy uvádějte IČO (právnícká osoba), rodné číslo (fyzická osoba). **Podávání novinových zásilek** povoleno Českou poštou, s. p., Odštěpný závod Jižní Morava Ředitelství v Brně č. j. P/2-4463/95 ze dne 8. 11. 1995.